

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2143/2025
02.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Јовановић, адвокат из ..., против туженог ДОО за производњу и дистрибуцију енергије и флуида и пружање услуга „Енергетика Крагујевац“, чији је пуномоћник Душан Гарашанин, адвокат из ..., ради поништаја, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2193/24 од 06.02.2025. године, у седници одржаној 02.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2193/24 од 06.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2193/24 од 06.02.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 194/24 од 05.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконит анекс број 4 од 12.01.2022. године којим је измењен уговор о раду број .. од 27.04.2007. године заведен код туженог под бројем .. . Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 137.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2193/24 од 06.02.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се о ревизији одлучи ради

уједначавања судске праксе и новог тумачења права (члан 404. Закона о парничном поступку).

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Предмет тражене правне заштите је поништај анекса уговора о раду, који је тужилац закључио са туженим, а правноснажном пресудом је утврђено да тужбени захтев није основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права из чланова 171. и 172. Закона о раду које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Осим тога, оспоравање утврђеног чињеничног стања није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Код изложеног, у конкретном случају, нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.03.2022. године. Предмет тужбеног захтева је поништај анекса уговора о раду који је тужилац закључио са туженим, а којим је тужилац премештен на друго радно место и измењена његова основна зарада.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

У конкретном случају не ради се о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), а иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ поништај анекса уговора о раду који је тужилац закључио са туженим (којима је премештен на друго радно место и измењена његова основна зарада), па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за одговор на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**